

nale Kongres i Antwerpen 1885. Den i dette Emne — ved Siden af vor Landsmand Andrae og Engelfmanden Hare — sagkyndigste Forfatter Ernest Naville i Genf har betegnet dette nyeste, retfærdigste og mest praktiske System ved Udtrykket „samtidig dobbelt Afstemning“ (double vote simultané).

Hvad der foregaar ved Systemets Anvendelse forstaaes inarest ved Billedet af en Skiveaflydning. Kandidatlisterne (§ 5 II.—III. og §§ 6—9) er Skiverne, Kandidaterne Figurerne paa de opstillede Skiver, og Stemmerne de uddelte Patroner, lige mange til hver Deltager (§ 5 I. og VI.). I det Valgeren kaster sine — i dette Tilfælde altid træffende „Projektiler“, det vil sige: sine — Stemmer paa de Kandidater, der findes paa de opstillede Skiver, fremmer han „samtidig“ et „dobbelt“ Formaal. Dels medvirker han til, at den eller de Kandidater, paa hvem han stemmer, rykker høiere op paa Listen, og saaledes faar større Sandsynlighed for at blive valgt; dels medvirker han til, at den eller de Kandidatlistier, paa hvilke de af ham foretrukne Kandidater findes, faar flere af disse valgte (§ 9, 3die og følgende Stykker). De Tilfælde, da Stemmer spildes, er ved dette System indskrænkede til de færrest mulige. Tilfældigheder er næsten fuldstændig udelukkede. Omvalg vil næppe kunne tænkes. Iøvrigt vil et Blik paa de til Lovforslaget knyttede „Exempler“ (se Rigsdags-tidendens Tillæg A. Sp. 1967—72) vejlede til en let og hurtig Forstaaelse bedre end Beskrivelser i Ord.

En Sammenligning mellem det her foreslaede System og det, som findes i Forslagene fra 1879—81, vil i høi Grad falde ud til Fordel for dette Lovforslags. Dertil kommer, at man ligejøm synes at være naaet til et Hvilepunkt i Forholdstalsvalgmaadens Udvikling. Og paa et saadant hør man tilægne sig og anvende det Nyeste, om end paa et senere Trin ny Forbedringer kan indføres.

I en enkelt Henseende maa dette System siges allerede at have naaet det Fuldkomne, ud over hvilket hyderligere Udvikling synes umulig. Og det er med Hensyn til Opgjørelsen af Valgets Udfald eller Repræsentanternes Fordeling paa Kandidatlisterne (§ 9). At denne af Professor ved Universitetet i Gent, Dr. jur. B. D'Hondt, opfundne Fremgangsmaade er den retfærdigste, fremgaar af, at den er strengt matematisk. Som en anden Videnskabsmand, Professor ved Universitetet i Basel, Dr. E. Hagenbach-Bischoff, har paavist, vil man nemlig ad geometrisk Vej opnaa det selv samme Resultat som ad aritmetisk. Naar den næppe store tekniske Vanskelighed ved Konstruktionen af et Fordelingsapparat (§ 13 og „Exempler“ dertil) er overbundet, vil Valgbestyrelsen spares for Beregninger (disse vil indtil da kunne lettes ved Tabeller, omtrent i Form af Logarithmetabeller, hvor Kvotienterne ved ethvert høist 7-chifret Tals Division med 1, 2, 3, 4 osv. hurtig vil kunne findes, jf. „Exempler“ til § 9).

Som andre Fortrin ved det her foreslaede System skal endnu nævnes:

1. Vælgerens Frihed (se især § 5 VI.), som kun er begrændset af Hensynet til, at de ikke maa udsættes for øiensynlig at bortkaste sine Stemmer ved at give dem til aldeles haabløse Kandidater (se især § 5 II.). Til Opnaaelsen af dette Formaal er den let fattelige saakaldte op-hobende eller kumulative Stemmemaade foreslaet. Denne har staaet sin praktiske Prøve andetseds i mange Aar. Den har vist sig at yde Valgeren større Frihed til at udtrykke sin Stemning end nogen anden; dog har Forslaget, af Hensyn til Valgbestyrelsens Arbejde, ikke villet gaa saa vidt som i Staten Illinois, hvor Valgeren siden 1872 ved politiske Valg har raadet over 3 Stemmer, som han endog kan dele i lige Dele, og altsaa give $1\frac{1}{2}$ Stemme til en og $1\frac{1}{2}$ til en anden Kandidat (se Sveisstrups Samling af Forsatningslove IV. Sp. 301, Noter). Den